

Gennemsyn. Resultatet heraf blev dels „Midlertidig Lov af 1. April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen“ og dels Nedsættelsen af en Kommission ved kgl. Resolution af 11. August 1905 til Forberedelse af en Revision af Straffeloven.

Da Gyldigheden af den midlertidige Lov af 1905 snart vil udløbe for dens væsentligste Bestanddeles Vedkommende, uden at den paatænkte, fuldstændige Revision af Straffeloven kan have fundet Sted forinden, har den højtærede Justitsminister fremsat det Lovforslag, som i Dag er Genstand for Behandling. Jeg mener, at Behandlingen ikke blot i Dag, men i det hele maa kunne blive kort og hurtig. I saa Henseende vil jeg først minde om, at Loven af 1905 var en midlertidig Foranstaltning og et Forsøg, dette sidste navnlig i en enkelt Retning. Hertil kommer, at der nu kun er Tale om at lovgive ved Lovens Ophør, og indtil den fuldstændige Revision af Straffeloven, antagelig i en meget nær Fremtid, har fundet Sted, altsaa at lovgive rent midlertidigt. Der maa derfor være al Anledning til at holde sig indenfor de Rammer, som vare satte ved Loven af 1905, at begrænse sig og ikke anstille yderligere Forsøg. Dette er ogsaa iagttaget ved Affattelsen af det foreliggende Lovforslag. Det fremgaar nemlig af dette, at den højtærede Minister i Lovforslaget har optaget de Bestemmelser fra Loven af 1905, som ved Brugen have vist sig at være hensigtsmæssige, at derimod visse Bestemmelser, hvis Berettigelse og Nytte i alt Fald kan siges at være stærkt omtvistet og tvivlsom, ere udeladte, samt endelig, at der kun er tilføjet og ændret, hvad Nødvendigheden kræver.

Den midlertidige Lov af 1905 har ofte faaet en ilde Omtale og er i nedsættende Betydning kaldt Prygleloven, fordi den indeholder Bestemmelser om Anvendelse af legemlig Straf i visse Tilfælde, hvor saadan Straf ikke var hjemlet ved den tidligere Lovgivnings Bestemmelser. Men man bør dog ikke se bort fra — og det vil jeg tillade mig at fremhæve ved denne Lejlighed —, at Loven, foruden disse stærkt omstridte Bestemmelser, indeholder forskellige andre, der fra alle Sider erkendes som gode og betydningsfulde, og som til Dels have været banebrydende. Jeg skal nævne Ændringen i den kriminelle Lavalders — den Alder, der kræves, for at Straf overhovedet skal kunne anvendes — fra 10 Aar til 14 Aar og i Forbindelse dermed Indførelsen af andre Foranstaltninger end Straf overfor forsømte og for-

bryderiske Børn, endvidere Indskrænkning af legemlig Straf for Børn og unge Mennesker og Indførelsen af betingede Straffedomme. Det er disse og flere gode og hensigtsmæssige Bestemmelser, der med enkelte Ændringer, som have vist sig fornødne, ere optagne i det foreliggende Lovforslag.

Paa den anden Side har den højtærede Justitsminister udeladt de før omtalte, stærkt omtvistede Bestemmelser om legemlige Straffe. Jeg mener med Hensyn til disse, at enhver uden Hensyn til, hvad Stilling man indtager til Spørgsmaalet om Legemsstraffens Berettigelse og Nytte, maa kunne billige dette. Forsøget med Hensyn til denne Straf er gjort, og ligesom man i sin Tid var meget uenig om Straffens Indførelse, vil der antagelig nu herske forskellige Meninger om dens Resultat. Den højtærede Justitsminister har ved Lovforslagets Forelæggelse oplyst, at legemlige Straffe i Henhold til Lov af 1. April 1905 i de sidste 5 Aar ere komne til Anvendelse i 14 Tilfælde, og at denne Straf desuden vistnok er idømt i 3 Tilfælde, hvor den ikke er bragt til Anvendelse. Den højtærede Minister drog heraf, i Forbindelse med visse andre Omstændigheder, den Slutning, at der ikke er Anledning til at bibeholde Straffen. Andre ville maaske gøre gældende, at dette netop er et Bevis for, at den har haft en afskrækkende Virkning og altsaa har vist sig virksom. Jeg synes, som allerede berørt, at man kan se ganske bort fra dette; det vil, efter hvad den højtærede Minister har oplyst ved Sagens Forelæggelse, ikke vare længe, inden Straffelovkommissionens Arbejde vil være tilendebragt, idet det kan ventes, at Betænkningen vil blive afgiven inden Udløbet af næste Aar, og vi ville da komme til Kundskab om, hvad de mest sagkyndige paa dette Omraade mene om det saa stærkt omtvistede Spørgsmaal angaaende Anvendelsen af legemlige Straffe, og da vil Tidspunktet være inde til at drøtte Sagen nærmere og at tage endeligt Standpunkt til den.

Jeg kan ganske billige, at ikke blot den legemlige Straf for voksne, som indførtes ved det midlertidige Straffelovstillæg af 1905 § 5, bortfalder i Henhold til Lovforslaget, men at det samme gælder den legemlige Straf for Børn og unge Mennesker, der var hjemlet ved Straffeloven af 1866, saa at der paa dette Omraade med Hensyn til Anvendelsen af legemlig Revselse som almindelig Straf — jeg taler ikke om legemlig Revselse som disciplinært